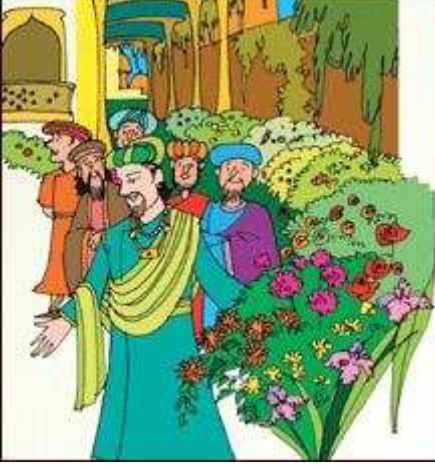

VISIT...

LANZAROTE
Caliente.COM

சிறந்த ஆயுதம்

சக்கரவர்த்தி அக்பர் சில பிரமுகர்களுடன் நந்தவனத்தைச் சுற்றி வலம் வந்து கொண்டிருந்தார். அவருடன் பீர்பலும் இருந்தார். நந்தவனத்தில் மலர்ந்திருந்த ரோஜாப்பூக்களைப் பார்த்துப் பரவசமான அக்பர், "ஆகா! பூமியில் ஒரு சொர்க்கம் உண்டு எனில் அது இந்த நந்தவனம்தான்!" என்றார்.

"ஆம், பிரபு! நீங்கள் கூறுவது சரி!" என்று அனைவரும் ஆமோதிக்க, பீர்பல் மட்டும் மௌனமாக இருந்தார். அதைக் கவனித்த அக்பர், "பீர்பல்! சற்று முன் நான் கூறியதில் உனக்கு உடன்பாடு இல்லையா?" என்று கேட்டார்.

"பிரபு! இந்த நந்தவனத்திற்கு அழகைத் தருவது இந்த ரோஜா மலர்கள் தான். ஆனால் அழகு எங்கே உள்ளதோ, அங்கே அபாயமும் உண்டு!" என்றார் பீர்பல். "ஓகோ! ரோஜாப்பூக்களில் உள்ள

முட்களைக் குறிப்பிடுகிறாயா?" என்று அக்பர் கேட்டார்.

"இல்லை, பிரபு! நான் அவற்றைச் சொல்லவில்லை!" என்று பீர்பல் சொல்ல, "அப்படியானால், ரோஜாச் செடிகளின் உள்ளே மறைந்திருக்கும் பாம்புகளைக் குறிப்பிடுகிறாயா?" என்று அக்பர் கேட்டார்.

"மனிதனால்தான் பாம்புகளுக்கு அபாயம்! நம் காலடியோசையைக் கேட்டவுடனேயே அவை பயந்து ஓடி விடுகின்றன!" என்றார் பீர்பல்.

"பின் நீ எதைத்தான் அபாயம் என்று குறிப்பிடுகிறாய்?" என்று சலிப்புடன் அக்பர் கேட்க, "பிரபு! அபாயம் என்பது அழகை மட்டுமல்ல; வலிமை, செல்வம், புகழ் ஆகிய அனைத்தையும் அபாயம் தூழ்ந்து உள்ளது.

தாங்கள் பாரதத்தின் மிக வலிமை பொருந்திய, மிகப் புகழ்பெற்ற, சகல செல்வங்களையும் ஒருங்கே பெற்ற சக்கரவர்த்தி! ஆனால், மேற்கூறிய விஷயங்களினால், அண்டை ராஜ்யத்து மன்னர்கள் தங்கள் மீது பொறாமை கொண்டுள்ளனர். தங்களை வீழ்த்தி வெற்றிவாகை சூட சதித்திட்டம் இட்டவாறு உள்ளனர்.

அதனால்தான், பூலோக சொர்க்கம் என்று ஒன்று இருப்பதாக நான் எண்ணவில்லை" என்றார். பீர்பலின் சொற்கள் அக்பரை சிந்திக்கத் தூண்டின. மறுநாள் சபையில் அக்பர், "திடீரென்று ஒருவனை அபாயம் தூழ்ந்தால், அவனுடைய தற்காப்புக்காகப் பயன்படும் சிறந்த ஆயுதம் எது?" என்று சபையோர்களை நோக்கி ஒரு கேள்வி கேட்டார்.

"வாள்!" என்றார் ஒருவர். "இல்லை!" என்று மறுத்த பீர்பல், சில சமயங்களில் வாள் பிடித்த கரம் செயலற்றுப் போவதுண்டு!" என்றார். "எதிரி மீது தொலைவிலிருந்தே குறிபார்த்து ஈட்டியை வீசுவதன் மூலம் அபாயத்திலிருந்து தப்பலாம்!" என்றார் மற்றொருவர்.

"பதற்றத்தில் ஈட்டியின் குறி தவறினால், அது பயன்படாது!" என்றார் பீர்பல். "சரிதான்! வாள், ஈட்டி,

என்று எந்த ஆயுதமுமே சரியில்லை என்றால், எதுதான் ஆபத்தில் பயன்படும்?" என்று அக்பர் கேட்க, "தூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு சிந்தித்து செயற்படும் நமது அறிவே சிறந்த ஆயுதம் ஆகும்!" என்றார் பீர்பல்.

"வெறும் பிதற்றல்! நீ ஆபத்தில் சிக்கிக் கொள்ளும்போது உன் மூளை எப்படி வேலை செய்கிறது என்று பார்க்கிறேன்!" என்று அக்பர் கிண்டல் செய்ய, சபையோர் அவருடன் சேர்ந்து பீர்பலை எள்ளி நகையாடினர். "சமயம் வரும்போது நான் கூறியது உண்மை என்று நீங்களே தெரிந்து கொள்வீர்கள்!" என்றார் பீர்பல்.

மறுநாள், அக்பர் சில பிரமுகர்களுடன் நதிக்கரையில் உலவிக் கொண்டிருந்தபோது, பீர்பலும் உடனிருந்தார். அப்போது, ஒரே கூச்சலும், கூக்குரலும் கேட்க, மக்கள் தலைதெறிக்க ஓடிக் கொண்டிருந்தனர். சக்கரவர்த்தியைக் கண்ட அவர்கள் ஓடோடி வந்து, "பிரபு! ஆபத்து! அபாயம்! பட்டத்து யானைக்கு திடீரென மதம் பிடித்து விட்டது.

அது இந்தப் பக்கம்தான் ஓடி வந்து கொண்டிருக்கிறது. நீங்கள் உடனே ஓடி விடுங்கள்!" என்று கூச்சலிட்டனர். அவர்கள் கூறி முடிப்பதற்குள் தொலைவில் மதயானை ஓடி வருவது தெரிந்தது

உடனே, அக்பர் தன் இடையிலிருந்து வாளை உருவ, கூடியிருந்த அனைவரும் தங்கள் வாட்களை உருவிக் கொண்டனர். ஆனால், மதம் பிடித்த யானையை வாள் கொண்டு சமாளிக்க முடியாது என்று உணர்ந்ததும், அவர்கள் திக்பிரமை பிடித்து சிலைகளாக நின்றனர். தன்னைப் பெரிய ஆபத்து எதிர் நோக்கியிருக்கிறது என்பதை அக்பரும் உணர்ந்தார்.

வாளினாலோ, ஈட்டியினாலோ யானையை ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்று தெரிந்தது. ஆனால் கோழையைப் போல் பயந்து ஓடவும் அவருடைய தன்மானம் இடம் தரவில்லை. எல்லாரும் செய்வதறியாது செயலற்று நிற்க, பீர்பல் சட்டென்று அங்கிருந்த ஒரு பூனையைப் பிடித்து யானையின் முதுகில் வீசியெறிந்தார். யானையின் முதுகில் விழுந்ததால் மிரண்ட பூனை, தன் நகங்களினால் யானையைப் பிறாண்டியது.

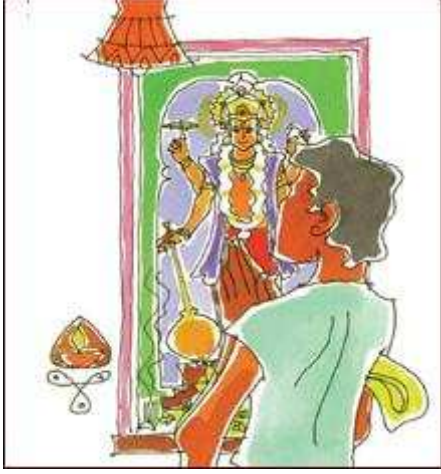
வலி பொறுக்க முடியாத யானை, தன் தும்பிக்கையினால் பூனையைப் பிடிக்க முயல், அது தப்பித்துக் கீழேயிறங்கி ஓடியது. யானையின் கோபம் முழுவதும் பூனையின்பால் திரும்ப, அது பூனையைத் துரத்திக் கொண்டே எதிர் திசையில் ஓடியது.

தனது பருத்த உடலைத் தூக்கிக் கொண்டு யானையினால் விரைவாக ஓட முடியவில்லை. போக்குக் காட்டிக் கொண்டே ஓடிய பூனை, சாலையோரப் புதர்களின் உள்ளே மறைய, யானை புதர்களுக்குள் புகுந்து அதைத் தேடியது. இவ்வாறு, யானையின்

கவனம் திசை திரும்ப, அக்பரும் மற்றவர்களும் யானையிடம் சிக்காமல் தப்பித்தனர்.

சற்றுநேரம் சிலையாய் நின்ற அக்பர் தெளிவடைந்தவுடன் பீர்பலைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டார். "பீர்பல்! சபாஷ்! அறிவுதான் சிறந்த ஆயுதம் என்பதை நிரூபித்துக் காட்டி விட்டாய்! சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு மூளையைப் பயன்படுத்தி சிந்தித்து செயற்படுவதே சாலச் சிறந்தது என்ற உண்மையை எங்களுக்குப் புரிய வைத்து விட்டாய்! நீ சொன்னதே சரி! உன்னைப் போன்ற அறிவாளி அருகிலிருந்தால் எந்த அபாயத்தையும் எதிர் கொள்ளலாம்!" என்று மனதாரப் பாராட்டினார்.

விருந்துண்ண வாராய்!

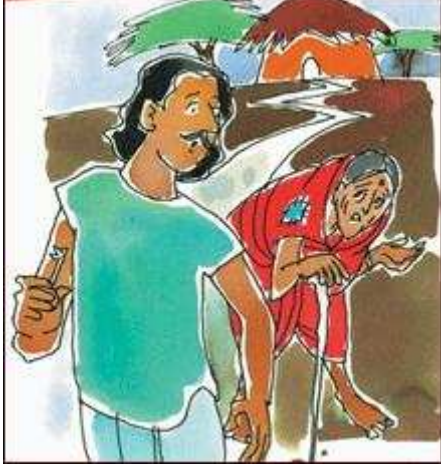
மாதவன் ஓர் அநாதை இளைஞன். கிராமத்திலுள்ள அனைவருக்கும் எடுபிடி வேலைகள் செய்து, அவர்கள் தருவதை மகிழ்ச்சியுடன் வாங்கிக் கொள்வான். நாள் முழுதும் வேலை செய்தபின், நதியில் குளித்து விட்டு, பெருமாள் கோயிலுக்குச் சென்று பயபக்தியுடன் கும்பிடுவான். கோயிலில் பல பக்தர்கள் பல வகையான தோத்திரங்கள், மந்திரங்கள் கூறி வழிபடுகையில், மாதவனுக்கு, "நாராயணா, நாராயணா!" என்ற ஒரேயொரு சொல்லைத் தவிர வேறு எதுவும் சொல்லி வழிபடக் கூடத் தெரியாது.

ஒருநாள் மாலை நேரத்தில் வழக்கப்படி பெருமானை வணங்கும் போது, அவர்களைத்திருப்பது போல் தோன்றியது. உடனே தன்னை அறியாமல், "பெருமாளே! ஏன் இன்று இவ்வளவு களைப்பாக இருக்கிறீர்கள்? மதியம் சரியாக சாப்பிடவில்லையா? என் வீட்டிற்கு வருகிறீர்களா?" என்று நெகிழ்ச்சியுடன் அழைத்தான்.

திடீரென பெருமாள் அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைப்பது போல் தோன்றியது. அவருடைய இதழ்கள் அசைந்தன. என்ன அதிசயம்?

அவர் மாதவனை நோக்கிப் பேசினார்.

"மாதவா! வீட்டிற்குச் சென்று சமையல் செய்து விட்டு, இங்கே வந்து என்னை விருந்துண்ண அழைத்துபோ!" என்றார். மாதவனுக்கு உற்சாகம் தலைகால் புரியவில்லை. உடனே, ஓட்டமும் நடையுமாக வீட்டிற்குச் சென்று, தன்னால் இயன்ற அளவிற்கு அருமையான சமையல் செய்து முடித்தான். பிறகு, பெருமானை அழைக்கப் பரபரப்புடன் சென்றான்.

சிறிது தூரம் சென்றபோது, வழியில் ஒரு கிழவன் மாதவனைப் பார்த்து, "தம்பி! எனக்கு மிகவும் பசியாக இருக்கிறது. ஏதாவது சாப்பிடத் தருகிறாயா?" என்றான். அவன் மீது இரக்கம் கொண்ட மாதவன் அவனைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று, பெருமாளுக்காகத் தான் தயாரித்த உணவை அவனுக்குப் பரிமாறினான். சிறிது சாப்பிட்டவுடனேயே, அந்தக் கிழவன் திருப்தியுடன் எழுந்து கொண்டு, "தம்பி! நீ நன்றாயிருப்பாய்! என்றும் உனக்குக் கடவுளின் துணை உண்டு!" என்று வாழ்த்தி விட்டுச் சென்றான். பெருமாள் பசியாக இருப்பாரே என்று பரபரப்புடன் வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு மாதவன் மறுபடியும் கோயிலை நோக்கிச் செல்லுகையில், வழியில் ஒரு வயதான கிழவி, "மகனே! நான் இன்று முழுவதும் சாப்பிடவில்லை! எனக்கு ஏதாவது சாப்பிடத் தருவாயா?" என்று வேண்டியதும், மாதவன் இதயம் நெகிழ்ந்தது.

"உடனே அவள் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்றான். அவளைத் தன் வீட்டில் உட்கார வைத்து, எஞ்சிய உணவில் சிறிது பரிமாறினான்.

சிறிது சாப்பிட்டதுமே, "போதும் மகனே! எனக்கு வயிறு நிறைந்து விட்டது!" என்று கூறி எழுந்து கொண்ட அவள், "கடவுளின் அருள் உனக்குப் பரிபூரணமாகக் கிட்டும்!" என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றாள்.

மறுபடியும் கோயிலை நோக்கி விரைந்த மாதவனை ஒரு சிறுவன் அழைத்து, "ஐயா! எனக்கு பசியாக இருக்கிறது!" என்று சொல்ல, மாதவன் அவனையும் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று உணவளித்தான். மிகுந்த நன்றியுடன் அவனிடம் அந்தச் சிறுவன் விடைபெற்றான்.

மிகவும் தாமதமாகி விட்டது என்று புலம்பிக் கொண்டே மாதவன் கோயிலை அடைந்தான். பெருமாள் முன் நின்று கை கூப்பி, "பெருமானே! சோதனையாக இன்று எனக்கு மிகவும் தாமதமாகி விட்டது. நீங்கள் மிகவும் பசியாக இருப்பீர்கள்! உடனே, என்னுடன் வீட்டிற்கு விருந்துண்ண வாருங்கள்!" என்றான்.

"அதுதான் நீ ஏற்கெனவே எனக்கு வயிறு நிறைய விருந்தளித்து விட்டாயே!" என்றார் பெருமாள்.

நான்? நான் எப்போது உங்களுக்கு விருந்தளித்தேன்? உங்களுக்காக நான் செய்து வைத்த விருந்தை ஏற்கெனவே சிலர் சாப்பிட்டு விட்டுச் சென்று விட்டனர். உங்களுக்கு இன்னும் இருக்கிறது. வாருங்கள்!" என்றான். அதற்கு அவர், "மாதவா, ஒரு கிழவன், கிழவி, சிறுவன் ஆகியோருக்கு நீ உணவு அளித்ததே எனக்கு அளித்தது போல்தான்!" என்றார் பெருமாள். ஆனால் மாதவன் தன்னுடன் வருமாறு பிடிவாதம் பிடித்தான்.

"சரி வருகிறேன்! நீ முதலில் வீட்டிற்குச் செல்! உன்னைத் தொடர்ந்து வருகிறேன்!" என்று பெருமாள் சொல்ல, மாதவன் குதூகலத்துடன் வீட்டிற்குச் சென்றான்.

அவன் வீட்டையடைந்த சிறிது நேரத்திலேயே, பெருமாளும் வந்து விட்டார்.

அவரை உட்கார வைத்து மாதவன் விருந்து படைத்தான். ஆனால் ஒரேயொரு பழத்தை மட்டும் எடுத்துப் பசித்தபின், "போதும்! எனக்கு வயிறு நிறைந்து விட்டது!" என்று கூறி அவர் மறைந்து விட்டார்.

பெருமாள் மாதவன் வீட்டிற்கு வந்து விருந்துண்ட செய்தி ஊர் முழுவதும் பரவியது. அதைக் கேட்ட கிராமத்து ஜமீன்தாருக்கு அவன் மீது பொறாமை ஏற்பட்டது. தான் கோயிலுக்கு எத்தனையோ பணம் நன்கொடையளித்தும் தனக்கு அருள் செய்யாத பெருமாள், மாதவன் கூப்பிட்டதும் விருந்துக்கு வந்தது அவர் மனத்தில் ஆற்றாமையை விளைவித்தது. உடனே ஜமீன்தார் கோயிலுக்குச் சென்று, பெருமாளை விருந்துண்ண அழைத்தார். பெருமாளும் ஒப்புக் கொண்டார்.

உடனே, ஜமீன்தார் தன் வீட்டில் ஒரு பெரிய விருந்திற்கு ஏற்பாடு செய்தார். விருந்து தயாரானதும், தானே பெருமாளை அழைத்து வரக் கோயில் சென்றார். வழியில் மாதவனை சந்தித்த அதே கிழவன் எதிர்கொண்டு, "ஐயா! எனக்குப் பசியாக இருக்கிறது!" என்று வேண்ட, "தரித்திரமே! வழியை விடு!" என்று அவன் மீது எரிந்து விழுந்தார்.

சற்று தூரம் சென்றதும், அதே கிழவி எதிர்ப்பட்டாள். அவள் ஜமீன்தாரிடம் தனக்கு உணவளிக்க வேண்டியபோது, "பிச்சைக்கார சனியனே! ஏன் என் உயிரை வாங்குகிறாய்? போ அப்பால்!" என்று அவளைத் தூரத்தினார்.

அவள் சென்ற சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, அதே அநாதைச் சிறுவன் அவர் எதிரில் தோன்றி, "ஐயா! தர்மதுரையே! காலையிலிருந்து பட்டினியாக இருக்கிறேன். எனக்கு ஒரு கவளம் சோறு கொடுத்தாலும் போதும்!" என்று கெஞ்சினான். "நான் என்ன தர்ம சத்திரமா நடத்துகிறேன் உன்னைப் போன்ற அநாதைகளுக்கு வடித்துக் கொட்ட! தள்ளிப்போ!" என்று அவன் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளி விட்டார். ஒரு வழியாக அத்தனை இடையூறுகளையும் தாண்டி கோயிலை அடைந்த பின் அவர் நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விட்டார்.

கோயிலுக்கு உள்ளே சென்று, "பெருமானே! உங்களை அழைத்துப் போக வந்திருக்கிறேன். மாதவன் வீட்டில் சாப்பிட்டார்களே! அதை விட மிகப் பலமான விருந்து உங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறது. வாருங்கள்!" என்றார். அவருடைய சொற்களில் வேண்டு தலை விட, தற்பெருமையும், கர்வமுமே மிகுந்து இருந்தது.

"என்னையா விருந்துண்ண அழைக்கிறாய்?" என்று கேட்ட பெருமாள், "நான் உன்னிடம் மூன்று முறை உணவு கேட்டு வந்தேன். நாயை அடித்துத் தூரத்துவதுபோல் என்னைத் தூரத்தினாய். போதாக்குறைக்கு, என்னை 'தரித்திரம், சனியன், அறிவு கெட்டவன்' என்றெல்லாம் வசைமாலை பாடினாய். கடைசியில், என்னைக் கழுத்தைப் பிடித்தேத் தள்ளி விட்டாய். அப்படிப்பட்டவன் வீட்டில் விருந்து சாப்பிட நான் தயாராக இல்லை!" என்றார்.

ஜமீன்தாருக்கு பலத்த அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. தன் தவறுக்காக பல முறை மன்னிப்புக் கோரினார். ஆனால், பெருமாள் வாய் திறந்து பேசவே இல்லை. கற்சிலையாய் நின்றார்!